Nr. 6. Warszawa, dnia 31 maja 1925 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena pojedyńczego numeru 1 zł. 20 gr. Adres Redakcji i Administracji: Warszawski Urząd Wojewódzki, Warszawa, Al. Ujazdowska 5. Telefon 243-35. Konto czek. P. K. O. 30-177.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

III.

33.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Warszawskiego w sprawie uzupełniającego rozkładu targów i jarmarków w Województwie Warszawskiem.

W uzupełnieniu Rozporządzenia z dnia 11.VII 1924 r. L. R. W. 1956/72/W i L. R. W. 2454/77/W (Dz. Urzęd. Woj. Warsz. Nr. 8/1924 poz. 55 i 56) i z dnia 16/II 1925 r. L. S. M. 397/1 (Dz. Urzęd. Woj. Warsz. Nr. 2/1925 poz. 11) w myśl uchwały Sekcji Rady Wojewódzkiej, na podstawie art. 35 Ustawy o organizacji Zarządu Gubernji Król. Pol. (roz. II p. 20 Zbiór Praw T. II wyd. 1912 r.), art. 4 p. 3, art. 31 i 32 Rozporządzenia Wykonawczego Rady Ministrów z dnia 13/XI 1919 r. do Ustawy tymczasowej o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. Ust. Nr. 90/1919 poz. 490), oraz w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3/III 1920 r. Nr. S.P. 241/2 (Dz. Urzęd. Min. Spr. Wewn. Nr. 8 poz. 25) ustanawiam w niżej wymienionych miejscowościach następujące nowe terminy targów i jarmarków:

Powiat Błoński — Wiskitki — jarmarki: 1) we wtorek po 15 stycznia; 2) wtorek po św. Józefie Obl. N. M. P. 19/III; 3) wtorek po św. Stanisławie 8/V; 4) wtorek po 15 czerwca; 5) wtorek po M. B. Zielnej (Wnieb. N. M. P.) 15/VIII; 6) wtorek po W.W. Ś.Ś. 1/XI.

Powiat Lipnowski — Kikół — targi: wtorki po 10, 20-ym każdego miesiąca; **Bobrowniki — targi:** 1-szy czwartek każdego miesiąca.

Powiat Pułtuski — Popowo-Kościelne — targi: 1-szy czwartek każdego miesiąca.

Pozostałe terminy targów i jarmarków, przewidziane w Rozporządzeniach z dnia 11/VII 1924 L. R. W. 1956/72 i L. R. W. 2454/77/W (Dz. Urzęd. Woj Warsz. Nr. 8/1924 poz. 55 i 56) i z dn. 16/II 1925 r. L. S.M. 397/1 (Dz. Urzęd. Woj. Warsz. Nr. 2/1925 poz. 11) pozostają niezmienione.

Na targach jest dozwolony handel przedmiotami codziennego użytku oraz trzodą chlewną, owcami i drobiem, jeśli targowica jest urządzona stosownie do Rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 2 VI 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, w przedmiocie walki z zarazą płucną bydła rogatego (Dz. U. 49 poz. 302), uzupełnionego co do §§ 1—14 przez Rozporządzenie z dnia 31/III 1921 (Dz. Ust. Nr. 31 poz. 185).

Handel końmi i bydłem rogatem na targach może być dozwolony tylko w razie otrzymania osobnego zezwolenia Urzędu Wojewódzkiego, które jest uzależnione w pierwszym rzędzie od zapewnienia stałej kontroli sanitarnej przez samorządowych lekarzy weterynarji.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dn. 1 maja 1925 r.
L. S.M. 653/I.

34.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Warszawskiego w sprawie ustanowienia cen na drzewo budulcowe i opałowe.

W wykonaniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 2 stycznia 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 10/22 r. poz. 83) i z dn. 1 lutego 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 14 1924 r. poz. 140) w przedmiocie ustanowienia cen drewna budulcowego, przeznaczonego na odbudowę zniszczeń wojennych i za drzewo opałowe, zajmowane dla szkół, urzędów, zakładów użyteczności publicznej i dla niezamożnej ludności, po zasięgnięciu opinji Komisji, powołanej w myśl powyższych rozporządzeń, postanawiam:

A. Dla 1 m^3 drewna budulcowego sosnowego na pniu, bez kosztów pozyskania, na miesiąc kwiecień r. b. w złotych:

Klasa grubości wg. średnicy w połowie długości	SOSNA			Uwaga
	I kl. m.	II kl. m.	III kl. m.	
od 41 cm. w górę	27.30	25 10	21.20	Mierzy się drewno w sposób następujący: średnica mierzona wśrodku kloca (bez kory), jeśli drzewo owalne 2 razy na krzyż w pełnych cm. Cena budulca świer. i jałow. obniża się o 10%.
od 31 cm. do 40 cm.	24 50	32.40	18.50	
od 21 cm. do 30 cm.	22 20	19.60	16.10	
20 cm. i niżej	19.40	16 60	13.90	

Podział powiatów na klasy wartości drewna, przyjęty w Rozporządzeniu z dn. 0 grudnia 1924 roku, jak również wszystkie klauzule do tego odnoszące się, pozostawiam bez zmiany.

B. Ceny wyznaczone na drewno opałowe na miesiąc kwiecień r. b. pozostawić bez zmian na miesiąc maj 1925 r.

Wojewoda:
w z. (—) *Beczkowicz.*

Warszawa, dn. 13 maja 1925 r.
L. R. W. 59 L.
152

IV.

35.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie zwolnienia od podatku zarobkowego wychodźców polskich w Niemczech.

Poniższe podaję do wiadomości i ścisłego stosowania.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

Warszawa, dn. 2 maja 1925 r.
L. B. P. 1697/II.
1

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
Departament Konsularny
Nr. K I l. b. 288/25.
WARSZAWA,
dnia 29 stycznia 1925 r.

Komunikat.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości osób zainteresowanych, co następuje:

Wychodźcy polscy przybywający do Niemiec na roboty, pociągani są tam do opłacenia podatku zarobkowego, który jest obliczany przy wypłacaniu wynagrodzenia za uskutecznioną pracę.

Ponieważ wychodźcy ci również opłacają podatki w miejscu swego stałego zamieszkania w Polsce, przeto w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania uzgodniony został w Niemieckim Urzędzie dla Spraw Zagranicznych w Berlinie przepis, stosowanie którego usunie dotychczasowy, niewygodny dla wychodźtwa polskiego, stan rzeczy, a mianowicie:

Każdy z robotników polskich, przybywający do Niemiec na czas określony, niezależnie od stanu rodzinnego, t. j. czy przybył samotnie czy też z rodziną, winien uzyskać z miejsca swego zamieszkania od odnośnego urzędu administracyjnego (starostwa) w Polsce zaświadczenie o swem stałem tam zamieszkaniu, takie zaświadczenie przedłożyć najbliższemu Konsulatowi Polskiemu w Niemczech dla stwierdzenia jego autentyczności i przetłomaczenie na język niemiecki, a następnie doręczyć go odnośnemu urzędowi skarbowemu (Finanzamt) w miejscu tymczasowego zamieszkania, od którego wówczas otrzyma zwolnienie od opłacania podatku zarobkowego. Wymienione zaświadczenie polskich władz administracyjnych ważne jest w ciągu jednego roku, li-

cząc od daty wystawienia i przed ukończeniem terminu winno być wznowione.

Robotnicy polscy, nie posiadający zaświadczenia, będą nadal zmuszeni opłacać podatek zarobkowy i żadne reklamacje z tego tytułu uwzględnione nie będą.

Przepis powyższy dotyczy nietylko polskich robotników rolnych, lecz i wszystkich innych, z wyjątkiem robotników pracujących na pograniczu, a w szczególności na Górnym Śląsku, którzy codziennie lub co tydzień wracają do Polski do swych stałych mieszkań i wobec tego, nie mogą być pociągani przez niemieckie urzędy skarbowe do opłacania podatku zarobkowego.

36.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie obliczania ceny lekarstw przez apteki.

Poniższe podaję do wiadomości celem zakomunikowania P.P. zarządzającym aptekami.

Za Wojewodę:
(—) *Dr. Kl. Łazarowicz.*

Inspektor Farmaceutyczny:
(—) *E. Kuczyński.*

Warszawa, dn. 12 maja 1925 r.
L. Z. P. 676/1-25.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Generalna Dyrekcja
Służby Zdrowia
Nr. Z. F. 1207/25.
WARSZAWA
dn. 2 maja 1925 r.

Okólnik

do wszystkich Panów Wojewodów, Pana Delegata Rządu w Wilnie i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Celem uniknięcia nieprawidłowego interpretowania przez poszczególne apteki rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 24 marca r. b. (Dz. Ust. R. P. N. 41 poz. 282) zechce Pan Wojewoda (Pan Delegat, Pan Komisarz) wyjaśnić odpowiedzialnym kierownikom aptek co następuje:

1) Zarządzający aptekami są odpowiedzialni za dobroć materjałów użytych do przygotowania preparatów, na które podano przepisy w załączniku do tego rozporządzenia i za przygotowanie ich zgodnie z temi przepisami, bez względu na to czy przyrządzili je sami, czy nabyli w innych aptekach lub wytwórniach przetworów farmaceutycznych, chociażby w opakowaniu przeznaczonem bezpośrednio dla publiczności.

Cena pobierana za te preparaty nie może przekraczać cen oznaczonych na nie w taksie za za środki lecznicze i za opakowanie niezbędne do wydania ich; w przypadkach wydawania tych preparatów za receptami lekarzy można ponadto doliczać należność według punktu 18 taksy za prace przy recepturze (Taxa laborum). Umieszczanie przez wytwórców tych preparatów na opakowaniach przeznaczonych dla publiczności znaków ochronnych słownych lub graficznych nie może być tytułem do ustalenia ich ceny sprzedażnej sposobem wskazanym w przepisach § 14 tego rozporządzenia.

2) Przepis § 5 należy rozumieć w ten sposób, że najniższa cena każdej jednostki wagowej wynosi 2 grosze i ma on zastosowanie jedynie przy ustalaniu ceny niższych jednostek wagowych sposobem wskazanym w przepisach art. 6.

3) Przy ustalaniu ceny sprzedażnej zgodnie z przepisami § 7 ustęp drugi mają zastosowanie przepisy § 10.

Przykład: przepisano 105 gramów jakiegoś środka dla którego w taksie za środki lecznicze cenę sprzedażną 100 gr. ustalono na 240 groszy, 10 gr. — na 30 groszy, a cena grama na 4 grosze. W takim przypadku należy najpierw ustalić cenę jednego grama, która w myśl przepisów § 7 ust. 2 będzie wynosiła 2,4 grosza, a po zaokrągleniu w myśl przepisów § 10 — 3 grosze, czyli cena sprzedażna 105 gramów danego środka wypadnie 240 groszy + (5 x 3) = 255 groszy.

4) Przy ustalaniu ceny sprzedażnej specyfików wypuszczanych pod postacią proszków, tabletek, pigułek, kapsułek żelatynowych i ampułek, o ile opakowanie przeznaczone do sprzedaży zawiera mniejsze ich ilości, aniżeli wskazane w ustępie drugim § 2, cena ta nie może być ustalana w ten sposób, jak gdyby każda doza była zrobiona oddzielnie, np. przy ustalaniu ceny specyfiku zawierającego 20 tabletek, cena jego nie może być ustalona przez zsumowanie należności za materjał zużyty na 20 tabletek, za robotę tej ilości ich i za opakowanie, lecz cena ta winna być ustalona przez podzielenie na 5 sumy, jaka wypadnie przez dodanie należności za materjał potrzebny do przygotowania 100 tabletek i za robotę 100 tabletek, do otrzymanego ilorazu może być doliczona należność za opakowanie.

Za Ministra:
(—) *Adamski.*

Zastępca
Generalnego Dyrektora Służby Zdrowia.

37.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie stosowania art. 13 ustawy z 3-VI. 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie.

Przy wykonywaniu czynności, związanych z zakładaniem urządzeń telefonicznych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną, — posiadającą koncesję, udzieloną jej przez b. Ministra Poczt i Telegrafów na podstawie art. 13 ustawy z dnia 3. 6. 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, — poz. 584), zaszły w niektórych

miejscowościach przypadki, iż władze administracyjne odmówiły jej pomocy w zakresie zastosowania przymusu w drodze administracyjnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przeto w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu (Generalną Dyrekcją Poczt i Telegrafów) okólnikiem Nr. 44 z dnia 1 maja 1925 r. L. AO. 1074 udzieliło w sprawie interpretacji wspomnianego art. 13 wyż. wymienionej ustawy następującego wyjaśnienia:

I. Według art. 13 ustawy z 3. 6. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58,584) przysługuje:

a) Państwu i jego organom oraz

b) koncesjonarjuszom prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, do powszechnego użytku przeznaczonych, — przy zakładaniu urządzeń telegraficznych i telefonicznych prawo umieszczania przedmiotów technicznych jak np. słupów, poprzeczników, stojaków, szafek rozdzielczych, kabli, przewodów i aparatów telefonicznych, puszek sciennych i t. p. — na cudzych gruntach i to tak na nich, jakoteż pod i ponad niemi. Odnosi się to w szczególności tak do publicznych dróg, placów, mostów, wód i ich brzegów oraz do gruntów kolejowych, jak również do gruntów i nieruchomości prywatnych.

Co do rozciągłości używania cudzego gruntu lub nieruchomości dla wyżej wymienionych celów winna zasadniczo nastąpić między zakładającymi odnośne urządzenia (Państwem, koncesjonarjuszami), a właścicielem prywatnego gruntu względnie nieruchomości dobrowolna umowa, przyczem jako dobrowolną umowę należy rozumieć również ustne udzielenie zezwolenia ze strony właściciela gruntu lub nieruchomości lub ze strony innej uprawnionej osoby funkcjonarjuszowi, wykonywającemu robotę. W razie niedojścia do skutku umowy z właścicielami nieruchomości przysługuje tak Państwu jak prywatnym koncesjonarjuszom, oznaczonym w ustępie 2 art. 13 ustawy, prawo przymusu w drodze administracyjnej. „Jeżeli wartość użytkowa gruntu lub nieruchomości ucierpi z powodu umieszczenia wspomnianych przedmiotów technicznych, należy się stronie prywatnej za używanie gruntu względnie nieruchomości odszkodowanie, którego wysokość ustala Sąd na żądanie właściciela nieruchomości."

II. We spomnianych wyżej przypadkach odmówienia pomocy Polskiej Akcyjnej Spółce telefonicznej, władze administracyjne stanęły na stanowisku, iż samo wyrażenie art. 13 ustawy „prawo przymusu w drodze administracyjnej" wobec braku zwłaszcza rozporządzenia wykonawczego do ustawy nie upoważnia ich do interwencji na rzecz wspomnianej Spółki i wymaga szczegółowego interpretowania.

Przy wyjaśnieniu tej wątpliwości stwierdzić należy przedewszystkiem, że wykonanie ustawy z 3. 6. 1924 r. powierzone zostało Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami. Jeżeli przeto ustawa stanowi w art. 13 iż prawo użycia przymusu w drodze administracyjnej przysługuje Państwu, to niewątpliwie rozumie przez to, iż prawo to przysługuje Ministrowi Przemysłu i Handlu, jako wykonawcy ustawy. Skoro zaś organami wykonawczemi Ministra Przemysłu i Handlu mogącemi jedynie stosować środki przymusowe, są władze administracyjne, przeto nie ulega wątpliwości, iż są one obowiązane na żądanie właściwych czynników udzielić pomocy w formie zastosowania wobec opornych właścicieli gruntów wzgl. nieruchomości, przysługujących im na podstawie obowiązującego na danym obszarze ustawodawstwa środków przymusowych.

Na podstawie zaś ustępu 2 art. 13 ustawy z dn. 3. 6. 1924 r. takie same prawa jak Państwu, przysługują również koncesjonarjuszom prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych o charakterze publicznym, przeznaczonych do powszechnego użytku, a więc w danym wypadku Polskiej Akcyjnej Spółce Telefonicznej.

III. Do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dn. 3. 6. 1924 r., szczegółowo wyjaśniającego jej postanowienia, winny władze administracyjne w wypadkach, gdy odnośne organa państwowe lub koncesjonarjusze, oznaczeni w ustępie 2 art. 13 ustawy, zwrócą się do nich o zastosowanie prawa przymusu, zachować następujący tok postępowania:

1. z powołaniem się na art. 13 ustawy z dnia 3. 6. 1924 r. wezwać wskazanych prywatnych właścicieli gruntów względnie nieruchomości do zezwolenia na:

a) umieszczanie przy zakładaniu urządzeń telegraficznych i telefonicznych przedmiotów technicznych na ich gruntach, pod i ponad niemi, i

b) używanie do tych celów ich nieruchomości przez odnośne organa państwowe lub koncesjonarjuszy;

2. zarządzać doręczanie wyżej wskazanych wezwań zainteresowanym właścicielom nieruchomości za pokwitowaniem;

3. dopiero, gdy wezwani mimo pisemnego wezwania usiłują przeszkodzić uskutecznieniu wyżej wymienionych ustawowych uprawnień, zastosować właściwe środki przymusowe, przewidziane w obowiązującem na danym oszarze ustawodawstwie.

Zastosowanie toku postępowania administracyjnego na życzenie koncesjonarjusza winno nastąpić jednak dopiero po stwierdzeniu przez właściwą Dyrekcję Poczt i Telegrafów lub przez Generalną Dyrekcję Poczt i Telegrafów, że żądanie koncesjonarjusza co do umieszczania przedmiotów technicznych jest uzasadnione.

W związku z powyższem wyjaśnieniem art. 13 ustawy z dn. 3. 6. 1924 r. zechce Pan Starosta wydać do podległych sobie władz i urzędów właściwe zarządzenia.

Za Wojewodę:
(—) *M. Zbrowski.*

Warszawa, dn. 15 maja 1925 r.
L. Pr. 889/I.

38.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie potrącenia z uposażeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Skarbu, reskryptem z dnia 5-go maja r. b. N.A.B 3236 oznajmiło, że: przez uposażenie, przypadające do wypłaty, z którego mogą być dokonywane potrącenia, przewidziane w art art. 47 i 48 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, należy rozumieć uposażenie, należące się funkcjonarjuszowi po potrąceniu podatku dochodowego od uposażenia oraz opłat emerytalnych. To uposażenie ma służyć za podstawę obliczenia 1/5 względnie 2/5, które mogą w myśl art. art. 47 i 48 ulec zajęciu administracyjnemu tudzież zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu.

Potrącenia z tytułu zwrotu zaliczek na uposażenia nie podpadają pod pojęcie zajęcia administracyjnego, wobec czego nie stosują się do nich postanowienia art. art. 47 i 48, i mogą one mieć miejsce niezależnie od potrąceń w tych artykułach przewidzianych. Władza, udzielająca zaliczki winna jednak w każdym razie przy decyzji co do wysokości zaliczki oraz rat, w jakich ma być ona zwrócona mieć na uwadze, aby funkcjonarjuszowi pozostało uposażenie w wysokości, umożliwiającej mu utrzymanie się.

Równocześnie nadmieniam, że również w wypadku zapowiedzenia i zajęcia sądowego lub administracyjnego zaopatrzenia emerytalnego (art. 5 ustawy emerytalnej z dnia 11.XII. 1923 r.) należy wziąć za podstawę obliczenia 1/5 względnie 2/5 zaopatrzenia, podlegających zapowiedzeniu i zajęciu, zaopatrzenie emerytalne po potrąceniu podatku dochodowego i opłaty emerytalnej.

Za Wojewodę:
(—) *J. Przybyszewski.*

Warszawa, dn. 18 maja 1925 r.
L. B. G. 30/I
29

39.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie zabezpieczenia praw osób fizycznych i prawnych do papierów wartościowych wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjal. Rep. Rad.

Poniższe podaję do wiadomości z poleceniem zakomunikowania najszerszemu ogółowi.

Za Wojewodę:
(—) *Neumann.*

Warszawa, dn. 18 maja 1925 r.
L. A. D. 1979/I
1

GŁÓWNY
URZĄD LIKWIDACYJNY
Sekcja III
Nr. 1801/31
WARSZAWA
d. 4. V. 1925 r.

do Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego w miejscu.

Szereg osób polskich zgłosił, względnie zarejestrował w rozmaitym czasie, poczynając od roku 1918, w Urzędzie Rozrachunku Państwowego i Strat Wojennych, w biurze Rady Głównej Opiekuńczej, w Komisjach Szacunkowych Miejscowych, wreszcie bezpośrednio w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym, pretensje do rządu rosyjskiego o zwrot rozmaitych papierów wartościowych, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad, bądź złożonych w instytucjach państwowych, społecznych i kredytowych na tem terytorjum.

Rejestracja ta miała na celu jedynie ustalenie poniesionych strat.

Roszczenia powyższe w następstwie znalazły oparcie prawne w przepisach Traktatu Ryskiego, jednak uregulowanie ich dotąd, jak wiadomo, nie nastąpiło, wobec czego sprawa ta obecnie została skierowana na bardziej skuteczną drogę wewnętrznego jej załatwienia, Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej, z dnia 27 grudnia 1924 r. o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Z. S. R. R., lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum (Dz. U. Nr. 115, poz. 1032).

Rozporządzenie to stosuje się do tytułów na okaziciela, czyli listów zastawnych Towarzystw Kredytowych Ziemskich i Miejskich, akcji bankowych i przemysłowych i t. p., wypuszczonych w obieg przez instytucje i spółki, które miały siedzibę na obecnem terytorjum Państwa Polskiego, względnie przez instytucje i spółki, mające siedzibę poza granicami Polski, a posiadające majątek ruchomości, nieruchomości i prawa w obrębie Polski, (jak naprzykład: Szlachecki i Włościański Banki Ziemskie, Kijowski Bank Ziemski, Bank Azowsko-Doński, Towarzystwo Ubezpieczeń „Rosja“ i t. d.). Przytem Rozporządzenie to rozciąga się tylko na te z pośród wymienionych papierów wartościowych, które były wywiezione z Polski, przymusowo lub dobrowolnie, przed dniem 30 kwietnia 1921 r. na terytorjum Z. S. R. R., względnie tam przed tąż datą złożone, a niezwrócone ich właścicielom.

Co do samego zabezpieczenia praw osób zainteresowanych do wyżej wyszczególnionych walorów, to Rozporządzenie przewiduje, w wyniku złożonych w tym przedmiocie zgłoszeń wraz z dowodami, powzięcie przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego decyzji, wzbraniającej wszelkich wypłat i tranzakcji w wymienionymi tytułami.

Tryb unieważnienia tytułów na okaziciela, co do których nastąpiło zabezpieczenie podług przepisów rozporządzenia, jako też tryb wydawania wzamian tytułów unieważnionych, nowych złotowych tytułów, względnie świadectw zamiennych lub duplikatów, ewentualnie tryb dokonania wy-

płat z unieważnionych tytułów, będą określone przez osobne przepisy (par. 7 rozporządzenia)

Oczywiście, te czynności zabezpieczające tytuły, względnie je wznawiające, wymagają szczegółowych danych i należytego udowodnienia, przedewszystkiem zaś wskazania numerów poszczególnych papierów wartościowych, co jest warunkiem koniecznym.

Ponieważ wzmiankowane zgłoszenia, jak to już powyżej zaznaczono, składane były tylko dla zarejestrowania strat i nie zawierają ani wszystkich danych ani dowodów, jakie wymagane są rozporządzeniem wykonawczem (Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, z dnia 16 marca 1925 r. Dz. U. N. 28 poz. 202) przeto instytucje samorządowe i fundacje społeczne, kulturalne, dobroczynne, oświatowe i religijne, kasy emerytalne i przezorności wszelkiego typu, instytucje kredytowe, towarzystwa ubezpieczeniowe i inne osoby prawne oraz fizyczne, będące właścicielami tudzież depozytarjuszami wymienionych tytułów, o ile nie zabezpieczyły jeszcze swych praw do takich papierów wartościowych w drodze sądowej, stosownie do przepisów Ustawy z dnia 26 lipca 1919 roku o utraconych tytułach na okaziciela, winny składać do Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Warszawa, ul. Foksal Nr. 3) odpowiednie podania, stosownie do przytoczonego Rozporządzenia wykonawczego, w terminie do dnia 1-go sierpnia 1925 roku, niezależnie od wspomnianych na wstępie dawniejszych zgłoszeń i rejestracji.

Podania takie winny zawierać: imię i nazwisko, przynależność państwową petenta, miejsce zamieszkania jego, wykaz papierów wartościowych termin wywiezienia ich na terytorjum Z. S. R. R. względnie złożenia w instytucjach na temże terytorjum. Do podania należy dołączyć 4 odpisy wykazu papierów wartościowych, sporządzone według poniższego wzoru, załączonego do wspomnianego Rozporządzenia wykonawczego, oraz stosowne dokumenty dowodowe (kwity depozytowe, wyciągi z ksiąg rachunkowych i t. p.) w oryginałach, wraz z prywatnym odpisem każdego, przyczem należy uiścić stosowną opłatę stemplową, a także w razie wydania decyzji zabezpieczającej, pokryć koszta jednorazowego ogłoszenia jej w „Monitorze Polskim".

Prezes:
(—) podpis nieczytelny.

Załącznik do § 1 rozp. Min. Skarbu z dn. 16 marca 1925 r. (Dz. U. Nr. 28 poz. 202).

Wykaz

tytułów na okaziciela, znajdujących się na terytorjum Związku Socjalistycznych Republik Rad, należących do .... zamieszkałego lub mającego siedzibę prawną w ....

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.
Nr. porządkowy	NAZWY TYTUŁÓW	Nominalna wartość tytułu	Ilość tytułów	Nr. Nr. serji	Nr. Nr tytułów	Suma ogólna nominalnej wartości tytułów	Nazwa instytucji gdzie zdeponowano tytuły	Data zdeponowania tytułów	Daty wywiezienia tytułów	Siedziba instytucji która emitowała tytuły	Majątek w granicach Polski, należący do instytucji emitującej, której zarząd miał siedzibę p za granicami Polski

Podpis osoby zainteresowanej
względnie osoby działającej w jej imieniu.

40.

Okólnik Nr. 9

do Panów Starostów oraz Prezydentów miast: Płocka, Włocławka i Żyrardowa w sprawie pozwolenia na drobną sprzedaż olejów mineralnych.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 26 listopada 1924 r. Nr. PA./3194 podaję poniżej do wiadomości i stosowania następujące przepisy, dotyczące udzielania zezwoleń na drobną sprzedaż olejów mineralnych (benzyny, nafty i olejów cięższych) oraz na zakładanie podręcznych składzików, które to przepisy oparte są na obowiązującej dotychczas „Ustawie o przemyśle fabrycznym i rzemieślniczym" (Zbiór praw b. cesarstwa rosyjskiego, tom XI, cs. 2, wydanie 1913 r. artykuły 190, 192, 193, 194 i 195).

I. Drobna sprzedaż ropy naftowej i produktów jej destylacji (benzyny, nafty i t. p. olejów mineralnych) dozwolona jest w zakładach handlowych do tego specjalnie przeznaczonych, tudzież w miejscach sprzedaży świec, mydła sklepikach oraz tak zwanych składach aptecznych.

II. Pozwolenia na drobną sprzedaż olejów mineralnych wydają: w miastach wydzielonych—Magistraty, we wszystkich zaś innych miejscowościach—Starostwa.

III. W pomieszczeniach drobnej sprzedaży wolno jednocześnie przechowywać następujące ilości olejów mineralnych:

1-o w sklepach, przeznaczonych wyłącznie do sprzedaży olejów mineralnych oraz w miejscach sprzedaży mydła i składach aptecznych—nie więcej, niż 491 kg. (=30 pudów) produktów I klasy (nafty i innych olejów mineralnych, wyjąwszy benzynę) i nie więcej niż 163.8 kg. (=10 pudów) produktów II klasy (benzyny),

2-o w miejscach sprzedaży świec i sklepikach—wyłącznie oleje mineralne, przeznaczone do oświetlania, I klasy (naftę) - w ilości najwyżej 245 kg. (=15 pudów).

IV. Przy zakładach, przeznaczonych wyłącznie do sprzedaży olejów mineralnych, oraz przy składach aptecznych i miejscach sprzedaży mydła mogą być, oprócz pomieszczeń do drobnej sprzedaży, urządzane podręczne składziki murowane i przesklepione, w których wolno przechowywać do 1638 kg. (=100 pudów) olejów I klasy (nafty i olejów cięższych) i do 327,6 kg. (= 20 pudów) olejów II klasy (benzyny). Składziki podręczne wolno urządzać we wszystkich dzielnicach miast i wsi, wyjąwszy kramy, hale targowe i pasaże, wolno je urządzać w podwórzach oddzielnie od zakładów handlowych, bez ograniczenia ilości takich pomieszczeń na danem podwórzu, z zastrzeżeniem jednak odległości conajmniej 6,4 m. (=3 sażenie) od wszelkich budynków.

V. Stosów pustych beczek nie wolno składać w odległościach bliższych od budynków, niż przepisanych dla składzików, t. j. 6,4 m.

Na zasadzie powyższego polecam Panom Starostom oraz Prezydentom miast wydzielonych:

1-o wezwać wszystkich właścicieli miejsc drobnej sprzedaży olejów mineralnych oraz składzików podręcznych do zgłoszenia swych przedsiębiorstw w terminie dwuch miesięcy.

2-o zbadać komisyjnie w pierszej kolejności podręczne składziki olejów mineralnych, o których mowa w poz IV niniejszego okólnika,

3-o zrewidować następnie w miarę możności wszystkie miejsca drobnej sprzedaży co do ilości i rodzaju przechowywanych olejów mineralnych oraz

4-o właścicielom zbadanych drobnych miejsc sprzedaży oraz podręcznych składzików olejów mineralnych zarówno nowych jakoteż dawniej istniejących o ile nie wykażą się posiadaniem uprawnień wydanych przez b. władze, wydawać uprawnienia w formie „potwierdzenia" zgłoszeń, postępując podobnie jak przy zakładach rzemieślniczych (§ II okólnika tutejszego Nr. 13 z dnia 23.IX. 1924 r. L. PH. 626/4).

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dn. 18 maja 1925 r.
L. P.H. 1096/4.

41.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie wodno-prawnego dochodzenia z powodu regulacji Wisły.

Poniższe podaję do wiadomości i zastosowania.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dn. 29 maja 1925 r.
L. A. D. 2054/I.
1

MINISTERSTWO
ROBÓT PUBLICZNYCH
Departament II. Wydział V.
Nasza L. dz. V-563.
WARSZAWA,
dnia 12 maja 1925 r.

ODPIS.

Do Dyrekcji Dróg Wodnych w Warszawie.

Wobec coraz częściej zdarzających się zażaleń właścicieli gruntów nad brzegiem Wisły na Zarządy dróg wodnych, które rzekomo samowolnie zajmują odsypiska prywatne i obsadzają wikliną, otrzymując niejednokrotnie wobec protestu właścicieli prywatnych poparcie Starostw, Ministerstwo wzywa Dyrekcję, aby pouczyła Zarządy o właściwem zgodnem z ustawą wodną postępowaniu tak przy obejmowaniu odsypisk na plantacje wiklowe, jak i przy rozpoczynaniu robót regulacyjnych.

Przed przystąpieniem do jakichkolwiek robót regulacyjnych w łożysku rzeki potrzebne jest przedewszystkiem w myśl art. 108 p. 1 i 109 ustawy wodnej wodno prawne dochodzenie, o którego przeprowadzenie powinny się postarać Zarządy, względnie Dyrekcja Dróg Wodnych.

Te prawne rozprawy przeprowadzi Władza wodna I wzgl. II instancji (Starostwo, względnie Województwo), na miejscu i po wysłuchaniu oświadczeń stron i rzeczoznawców, względnie ich zastępców wyda orzeczenie.

Przedmiotem dochodzenia tego jest zamierzona regulacja danego odcinka rzeki, powinien być zatem przedłożony Władzy wodnej zatwierdzony przez Ministerstwo Robót Publicznych projekt regulacji, obejmujący nietylko mające się wykonać budowle regulacyjne, ale i odgraniczenie własności prywatnej oraz wszelkiego rodzaju uprawnienia prywatne i publiczne.

Operat ten, którego szczegółowe opracowanie określa Rozporządzenie Ministerstwa Robót Publicznych z 25 kwietnia 1923 r. Dz. U. Nr. 80 oraz instrukcja udzielona do wiadomości rozporządzeniem z 16 września 1924 r. L. V 662, ma być przedłożony przez Dyrekcję władzom z prośbą o wyznaczenie rozprawy prawno-wodnej w myśl postanowień ustępu 3) artykułu 45 ustawy wodnej z dnia 19.IX.1922 r. Dz. U. Nr. 102 poz. 936. W razie koniecznej potrzeby rozpoczęcia robót, czy też obsadzeń wiklinowych przed rozprawą wodno-prawną należy w myśl postanowień ustępu 1) art. 91 wspomnianej wyżej ustawy wodnej zawiadomić interesowanych właścicieli gruntów nadbrzeżnych pisemnie i w razie ich protestu uzyskać zgodę tymczasową szczególnie odnośnie do granic gruntowych.

Od powyższego postępowania można odstąpić tylko wówczas, jeśli zamierzone roboty regulacyjne lub obsadzanie rzek nie naruszają praw osób trzecich. Ponieważ obsadzenie odsypisk jest zarówno z budową tam robotą regulacyjną, muszą osoby prywatne wobec postanowień ustępu (2) art. 101 ustawy wodnej dla wykonywania obsadzania odsypisk wikliną, uzyskać zezwolenie kompetentnej władzy wodnej w toku postępowania, ustalonego ustawą wodną. W razie zatem samowolnego obsadzania odsypisk przed wodno-prawnem dochodzeniem przez osoby trzecie może Zarząd wzgl. Dyrekcja Dróg Wodnych zwrócić się do władz I Instancji z zażądaniem wstrzymania rozpoczętych robót. Zarazem Ministerstwo zawiadamia, że z uwagi na liczne miejsca sporów gruntowych, wodno-prawne dochodzenie przeprowadzone dla każdej miejscowości z osobna ograniczać się może do oznaczenia granic łozyska rzeki, tak, że wykonanie takiego operatu, dla jednej miejscowości stanowiącą całość administracyjną nie wymagające wówczas zatwierdzenia Ministerstwa, może być w krótkim czasie opracowane.

Kierownik Ministerstwa:

(—) *Rybczyński.*

42.

Okólnik

do Panów Naczelników Wydziałów, Pana Dyrektora Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Urzędzie Wojewódzkim, Panów Starostów Województwa Warszawskiego, Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, Panów Komisarzy Ochrony Lasów w Sierpcu i Włocławku w sprawie dodatku ekonomicznego.

Poniższe podaje do wiadomości.

Za Wojewodę:

(-) *M. Zbrowski.*

Warszawa, dn. 25 maja 1925 r.
L. Pr. 949/1.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AB. 3561.
WARSZAWA
dnia 14 maja 1925 r.

Okólnik Nr. 52.

Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu dc spraw mniejszości w Katowicach.

Jeden z urzędów zwrócił się do Ministerstwa Skarbu o wyjaśnienia w sprawie dodatku ekonomicznego, unormowanego postanowieniem art. 4 ustawy uposażeniowej z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 116, p. 924), przyczem w szczególności poruszył sprawy:

1) czy w razie stwierdzenia, że funkcjonarjusz swej rodziny nie utrzymuje, można wstrzymać wypłatę dodatku ekonomicznego;

2) czy w wypadkach, gdy sam funkcjonarjusz składa oświadczenie, że swej rodziny nie utrzymuje i swoje prawo do dodatku ekonomicznego odstępuje żonie, albo gdy żona funkcjonarjusza zgłasza zażalenie, że od męża nie otrzymuje żadnej pomocy materjalnej w utrzymaniu rodziny i prosi o wypłacanie dodatku ekonomicznego do jej rąk, można dodatek ten wprost żonie wypłacać; Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem z dnia 2 maja 1925 r. Nr. 871/DB/ oznajmiło, co następuje:

do punktu 1. Art. 4 wymienionej ustawy, określając wysokość dodatku ekonomicznego dla funkcjonarjusza, u t r z y m u j ą c e g o r o d z i n ę, równocześnie wylicza taksatywnie osoby, a także i warunki, pod jakimi te osoby należą do rodziny w rozumieniu tej ustawy, t. j. rodziny utrzymywanej przez funkcjonarjusza.

Z tego szczegółowego wyliczenia warunków, w myśl których np. żona, o ile tylko nie pobiera uposażenia lub zaopatrzenia z instytucji państwowej, albo gdy nie jest s ą d o w n i e separowaną, należy do określonej wyżej rodziny z reguły zawsze, choćby miała własne dostateczne źródła utrzymania (własny majątek, przedsiębiorstwo handlowe, przemysłowe) wynika, że prawo funkcjonarjusza do dodatku ekonomicznego uzależnione jest nie od faktu r z e c z y w i s t e g o utrzymywania rodziny lecz od zaistnienia tych warunków, które są ustawowo wymagane do zaliczenia danych osób do wyżej określonej rodziny funkcjonarjusza.

Dlatego też, choćby było wiadomem, że funkcjonarjusz rodziny swej faktycznie nie utrzymuje, nie należy mu wbrew jego woli wstrzymywać wypłaty dodatku ekonomicznego, o ile oczywiście nie zachodzi jeden z warunków wstrzymania dodatku, przewidzianego w art. 4.

Do punktu 2 Prawo do uposażenia, którego cześcią jest dodatek ekonomiczny, stanowi jedno z praw funkcjonarjusza, zagwarantowanych ustawą z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), które to prawo funkcjonarjusz może (lecz nie musi) wykonywać, a jeśli wykonywa, to tylko osobiście bez możności ustępowania go osobom innym (art. 50 wymienionej ustawy).

Zatem oświadczenie funkcjonarjusza, że nie utrzymuje swej rodziny może przez władze być uznane za dobrowolne zrzeczenie się prawa do dodatku ekonomicznego; ustępowanie zaś tego prawa żonie funkcjonarjusza nie jest w żadnym wypadku dozwolone.

Dodatek ten bowiem należy się wyłącznie funkcjonarjuszowi, a żona funkcjonarjusza, nie otrzymująca od męża należnego jej i dzieciom utrzymania, może dochodzić swej pretensji z tego tytułu od męża tylko drogą skargi sądowej, ktora w następstwie może doprowadzić do sądowego zajęcia części uposażenia funkcjonarjusza (art. 47 i 48 wymienionej ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Powyższe udzielam do wiadomości i użytku urzędowego.

Za Ministra:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

43.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie zwrotu zapomóg po b. Pow. Komisjach Zapomogowych i b. Pow. Biurach Odbudowy.

Po zwinięciu Powiatowych Komisji Zapomogowych, które przyznawały bezzwrotne zapomogi dla poszkodowanych działaniami wojennemi na odbudowę gospodarstw po myśli ustawy z 18. 7. 1919 r. D. U. N. 63 i po zgaśnięciu mocy obowiązującej tejże ustawy pozostały niezałatwione sprawy, w których Skarb Państwa może domagać się zwrotu udzielonych zapomóg dlatego, że zostały użyte na inny cel niezgodny z jej przeznaczeniem, albo też, że udzielono ją osobie nieuprawnionej, albo wreszcie, iż wyłudzono ją w sposób podstępny. Wątpliwą była kwestja, jaki należy stosować tryb postępowania w tego rodzaju sprawach, w których Powiatowa Komisja Zapomogowa nie wydała orzeczenia o zwrocie zapomogi. Wątpliwość tę wyjaśnia niżej zamieszczona opinja Prokuratorji Generalnej Rzp. Polskiej, którą podaję P. P. Starostom do wiadomości z poleceniem, by sprawy zwrotu zapomóg objęte po zwiniętych Powiatowych Komisjach Zapomogowych i Powiatowych Biurach Odbudowy uregulowali jak najśpieszniej w sposób określony opinją Prokuratorji. Nadmienia się, że ściągnięte zapomogi należy wnosić do Kas Skarbowych na przychód Min. Rob. Publ. dział III § 8.

Za Wojewodę:
(—) *Neumann.*

Warszawa, dn. 26 maja 1925 r.
L. AD. 184 I.
183

PROKURATORJA GENERALNA
Rzeczypospolitej Polskiej
Warszawa
Dnia 11 maja 1925 roku.
L. 4222/1176/25 V.
F. 52/448.

Do Ministerstwa Robót Publicznych w Warszawie.

W odpowiedzi na pismo tamtejsze z dnia 13. 2. 25 r. L. dz 358/Od. Prokuratorja Generalna komunikuje:

Ustawa z dnia 6 maja 1924 r. Dz. U. N. 49 poz. 492 uchyliła moc obowiązującą ustawy z dnia 18. 7. 1919 r. Dz. P. P. P. N. 63 poz. 368 oraz ustawę z dn. 21. 1. 21 r. D. U. R. P. N. 13 poz. 72, a temsamem zgasła moc obowiązująca rozporządzenia do ustawy z dn. 18. 7. 19 r. z dnia 12. 1. 20 r. Dz. U. R. P. N. 18 poz. 88. Wobec tego zachodzi pytanie natury zasadniczej, czy podlegają nowej ustawie już istniejące stosunki lub też zaszłe zdarzenia prawne? Wobec milczenia ustawy z dn. 6. 5. 24 r. w jaki sposób należy postąpić z wytworzonemi przez dawną ustawę z dn. 18. 7. 1919 r. stosunkami prawnemi, a mianowicie czy stosunki te mają być likwidowane przez obecnie obowiązującą ustawę z dn. 6 maja 1924 r. w sposób przez tę ostatnią ustawę określony, kwestję tę rozstrzygnąć należy na podstawie ogólnych zasad prawnych.

Zasadą jest, że ustawa nowa nie działa wstecz (lex retro non agit) to znaczy że nie wywiera wpływu ani na zdarzenia prawne, które już nastąpiły, ani na prawa, które strony już nabyły. Ustawie nowej zatem nie podlegają ani uprzednie zdarzenia prawne, ani stosunki prawne, które powstają przez takie zdarzenia prawne, ani prawa nabyte (jura quaesita) między innemi i takie prawa, któreby z powodu terminu lub warunku jeszcze nie były skuteczne. Skoro więc ustawa z dnia 6 maja 1924 r. nie wspomina o swojem działaniu wstecznem i nie każe stosunków wywołanych dotychczasową ustawą z dn. 18. 7. 1919 r. likwidować w myśl zasad nową ustawą przepisanych, dotychczasowy modus procedendi do likwidacji stosunków wywołanych ustawą z dnia 18.7.1919 r. zastosowany być nie może i likwidacja tych stosunków odbywać się nie może według dotychczasowych zasad tejże ustawy z 18.7.1919 r. gdyż zniknęła dla nich podstawa na której się opierały. Ponieważ rozwikłanie stosunków wywołanych ustawą z dn. 18.7.1919 r. oddane było w drodze postępowania administracyjnego, a to dopuszczalne jest tylko jako wyjątek od zwyczajnej drogi postępowania sądowo-cywilnego i tylko wówczas, kiedy ustawa takie postępowanie administracyjne przewiduje przeto w myśl teorji prawa administracyjnego, gdy podstawa prawna na której to postępowanie administracyjne się opierało — znikła — siłą rzeczy postępowanie sądowo-cywilne automatycznie wypełnia próżnię stworzoną uchyleniem ustawy powołującej do życia też postępowanie administracyjne.

Powstanie nowych stosunków i ich likwidacja odbywać się będzie wedle ustawy nowej z 6 maja 1924 r. w myśl ogólnej zasady prawnej, że lex posterior derogat priori, zasady mającej

bezwzględne znaczenie a wypowiedzianej w nowej ustawie wyraźnie zniesieniem dawnych ustaw dotychczas obowiązujących.

Skoro więc jak pismo tamtejsze zaznacza nasuwają się wątpliwości do kogo i do jakiej władzy należy obecnie orzekanie o zwrocie zapomogi bezzwrotnej z ustawy z dnia 18. 7 1919 r. a w szczególności, czy odbywać się to ma w drodze postępowania administracyjnego, czy ściąganie zapomóg ma być dokonywane na podstawie ekzekucji administracyjnej, odpowiedź na te kwestje w myśl powyższych zasad będzie jasna. Ponieważ ustawa nowa z dn. 6 maja 24 r. nie stworzyła organu likwidującego stosunki prawne wywołane ustawą z dn. 18. 7. 19 r. ani też nie przekazała spraw tych nowopowołanym organom z ustawy z dn. 6 maja 24 r., przeto rozwikłanie dawnych stosunków i ich modus procedendi musi się odbywać według zasad postępowania sądowo-cywiinego i należeć do organów sądowych likwidujących stosunki prywatno-prawne a nie do organów administracyjnych, gdyż osobowość prawna dotychczasowych organów prawno-publicznych zgasła z uchyleniem źródła, które powołało do życia. Wszystkie więc dotychczas niezałatwione stosunki prawne powstałe z ustawy z dn. 18.7.19 r. muszą być skierowane dla rozwikłania ich na drogę zwyczajną sądowo cywilną. Nowe stosunki rodzić będzie nowa ustawa z dn. 6 maja 1924 r. a likwidować je będą nowe organa ustawą tą powołane do życia, czynności zaś zgasłych osobowości prawno-publicznych, jakiemi były Komisje Zapomogowe z ustawy z dn. 18. 7. 19 r., nie można przenosić na nowe Komisje Pożyczkowe z ustawy z dn. 6 maja 24 r. (wyjątek art. 15), gdyż tego rodzaju interpretacja ostatnio wymienionej ustawy, byłaby interpretacją rozszerzającą, co byłoby sprzeczne z ustawa powyższą, która zakres działania nowych Komisji Pożyczkowych zwęziła. Komisje te ostatnie w odróżnieniu od Komisji Zapomogowych, decydują tylko o udzieleniu pożyczki, a nie o zwrocie tejże wrazie bezprawnego jej użycia, gdyż obecnie zwrot pożyczki następuje jako reflex skazania sądowego prawomocnym wyrokiem, podczas gdy w myśl ustawy z dnia 18. VII. 19 r. i rozp. z 12. I. 20 r. niezależnie od samodzielnej i mogącej biec równolegle strony karno-sądowej — Komisje — orzekały zwrot zapomogi, choćby nawet droga karno-sądowa nie doprowadziła do rezultatów skazania sprawcy. Nie można również zastosować ustawy z dn. 6 maja 1924 r. do zdarzeń wynikłych z ustawy z dnia 18. VII. 19 r. i z tej przyczyny, że ustawa z dnia 6. V. 24 r. stosuje karę daleko surowszą do sprawców bezprawnego użycia pożyczki, łącząc ze zwrotem pożyczki i karę grzywny ewentualnie aresztu, jako karę główną, jeszcze karę dodatkową na rzecz funduszu odbudowy równającą się $^1/_5$ części pobranej pożyczki, karę nieznaną ustawie z dn. 18. VII. 19 r. Sama też istota ustawy z dnia 18. VII. 19 r. uległa zmianie, kiedy bowiem ustawa ta wprowadziła pomoc państwową na odbudowę w formie zapomogi bezzwrotnej, to nowa ustawa z dn. 6. V 24 r. ustanawia tylko pożyczkę.

Nie ulega natomiast żadnej zmianie sama egzekucja bezprawnie użytej pożyczki, gdyż egzekucja ta nadal pozostała w rękach władzy administracyjnej. Egzekucja ta jednak może nastąpio w myśl ustawy z dn. 6 maja 24 r. dopiero po prawomocnem skazaniu sprawcy (art. 7 ustęp 3) Wobec tego w myśl art. 7 ustawy z dn. 6. V. 24 r. odnośnie do pożyczek tylko, proceder będzie następujący: Sądy Pokoju ewentualnie sądy powiatowe decydować będą o winie, stwierdzając bezprawne użycie pożyczki, a sprawcę udowodnionej winy ukarzą stosownie do ustępu I tegoż artykułu. Z chwilą uprawomocnienia się wyroku władza administracyjna przystąpi do egzekucji kwot w ustępie 3-im art. 7 wymienionych bez uciekania się do drogi sądowo-cywilnej. Dotychczasowy zaś stan prawny z art. 20 rozp. z dn. 12. I. 20 r. Dz. U. Nr, 18 odnośnie do zapomóg bezzwrotnych był tego rodzaju, że egzekucja administracyjna wyprzedzała drogę karno sądową i władza administracyjna nie potrzebowała wyczekiwać prawomocnego wyroku sądowego.

Zarówno w myśl ustawy z dn. 18. VII. 19 r. i art. 20 rozp. z 12. I. 20 r. do powyższej ustawy jak i w myśl ustawy z dn. 6. V. 24 r. powództwo cywilne w sprawie karnej o zwrot zapomogi lub pożyczki, ewentualnie samodzielne powództwo cywilne przed sądem cywilnym jest wykluczone wobec wyraźnego przekazania egzekucji zwrotu zapomogi czy pożyczki władzom politycznym. Odnośnie zaś do stosunków powstałych z ustawy z dn. 18. VII. 1919 r. lecz niezlikwidowanych za jej panowania, ilekroć władza posiadająca akta odnośnej sprawy poweźmie wiadomość o występnem uzyskaniu zapomogi przez petenta — sprawę skierowuje się na drogę sądowo-karną, co się zaś tyczy szkód i strat poniesionych przez Skarb Państwa, to tych dochodzić będzie trzeba albo w procesie karnym w powództwie cywilnem, albo wytoczyć samodzielne powództwo cywilne przed Sądem cywilnym.

Opinją powyższą Prokuratorja Generalna wyczerpuje wszystkie poruszone w piśmie tamtejszem wątpliwości.

Za Prezesa Prokuratorji Generalnej
w z. (—) *Rutkiewicz*
Kierownik Wydziału.

Referent sprawy
podpis nieczytelny

Za zgodność:
(—) podpis nieczytelny
Kierownik Kancelarji.

44.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie remontu pomieszczeń urzędów, mieszczących się w gmachach prywatnych.

Zauważono, ze Starostwa, mieszczące się w gmachach prywatnych, wynajętych lub zarekwirowanych, w razie powstania kwestji remontu niejednokrotnie mylnie interpretują ustawę z 11. IV 1924 r. o ochronie lokatorów oraz we wnioskach o kredyty na remont niewłaściwie przewidują takie wydatki, które zasadniczo winny obciążać właścicieli domów. Również zdarza się, że Starostwa same dokonywują tego rodzaju wydatków

i pokrywają je z budżetu Starostwa, tłomacząc się odmową ze strony właścicieli domów, przyczem nie podejmują kroków dla zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa.

Z uwagi na powyższe, podaję do wiadomości Panów Starostów niżej zamieszczoną opinję Prokuratorji Generalnej Rz. P. w sprawie remontu lokali prywatnych zajętych przez urzędy.

Równocześnie zechcą Panowie Starostowie we wnioskach o kredyty na remont, sporządzanych w myśl okólnika z 13 lutego r. b. L. B. G. 100 I 6 (vide wyjaśnienia do § 9) nie łączyć razem z innymi wydatkami tych wydatków, które winny obciążać właścicieli domów. W sprawach, gdzie zachodzi konieczność przeprowadzenia remontów, których wykonania właściciel domu odmawia, należy przedstawiać przy zastosowaniu się do wskazówek zawartych w opinji Prokuratorji Gen. oddzielne sprawozdania celem skierowania sprawy na drogę sądową.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa, dn. 26 maja 1925 r.
L. B. G. 2442 52.

PROKURATORJA GENERALNA
Rzeczypospolitej Polskiej
Warszawa,
dn. 2 grudnia 1924 r.
L. 22433 3901 24. I.
F. 16 527.

Do Pana Wojewody Warszawskiego
(w miejscu).

W odpowiedzi na pismo L. B. G. 1558 I 39 z dnia 25.X 1924 r. w sprawie remontu lokali prywatnych, zajętych przez urzędy podległe Urzędowi Wojewódzkiemu, Prokuratorja Generalna oświadcza.

I. Z przepisów Kodeksu Cywilnego Napoleona wynika reguła, że wszelkie naprawy obciążają wypuszczającego w najem, a tylko w charakterze wyjątku postanawia tenże Kodeks, że naprawy drobne, czyli komornicze mają obciążać biorącego w najem. Pod względem prawnym stosunki te nie uległy zasadniczej zmianie przez wprowadzenie ustawowej ochrony lokatorów, gdyż odnośne ustawy, a w szczególności obowiązująca ustawa o ochronie lokatorów z dn. 11.IV 1924 r. (Dz. U. Nr. 39 1924 poz. 406) normuje w drodze wyjątku od przepisów o najmie, zawartych w dzielnicowych ustawach cywilnych (por. art. 1 cyt. ustawy) tylko niektóre momenty dotyczące najmu jak wysokość komornego, rozwiązania najmu i t. p., zaś kwestji remontu nie dotyka.

Przepis zawarty w art. 28 p. 1 cyt. ustawy: „właściciel jest obowiązany utrzymywać przedmiot najmu w stanie zdatnym do użytku.....“ jest tylko stwierdzeniem zasady wynikającej z ustawy cywilnej.

W szczególności zauważa się:

W myśl przepisów Kodeksu Napoleona wypuszczający w najem obowiązany jest — przedewszystkiem — „wydać rzecz w stanie dobrym pod względem wszelkiego rodzaju napraw (art. 1720 ustęp pierwszy) a więc i t. z. napraw komorniczych. Łączą się z tem przepisy art. 1730 stanowiącego: „Jeżeli między wypuszczającym a biorącym w najem sporządzony został opis stanu majątku, biorący w najem winien rzecz oddać taką, jak ją według tego opisu otrzymał, z wyjątkiem tego „co się zniszczyło lub popsuło skutkiem starości lub siły wyższej“ oraz art. 1731, który brzmi: „Jeżeli stanu majątku nie opisano, domniemywa się, że biorący w najem objął go w dobrym stanie napraw komorniczych i tak go oddać powinien z zastrzeżeniem przeciwnego dowodu“.

Następnie, po oddaniu przedmiotu najmu w czasie trwania najmu obowiązany jest wypuszczający w najem utrzymywać rzecz wynajętą w stanie przydatnym do użytku, na jaki wynajętą została (art. 1719 p. 2) dopełniać wszelkich napraw, jakie mogą okazać się potrzebnemi oprócz napraw komorniczych (art. 1720 ustęp drugi), dać rękojmię biorącemu w najem za wszelkie wady lub braki rzeczy najętej, jakieby w jej używaniu przeszkadzały, chociażby ich nie znał w chwili wynajmowania (art. 172), dokonywać nawet naprawy komornicze w wypadkach spowodowania ich przez starość lub siłę wyższą (art. 1755), wreszcie dokonywać czyszczenia studzien i dołów ustępowych (art. 1756).

Powyższe postanowienia odnoszą się, oczywiście, także do wszelkich przynależności przedmiotów najmu. Należy jednak podkreślić, że obowiązki wypuszczającego w najem nie rozciągają się na dokonywanie remontów, zmierzających do zwiększenia wygody lub przyjemności używania lokalu.

Z drugiej strony zauważyć należy, że wszelkie uszkodzenia przedmiotu najmu, spowodowane z winy lokatora lub też przez używanie „rzeczy najętej“ niezgodne z jej przeznaczeniem obciązają lokatora (ewentualnie mogą być nawet powodem rozwiązania najmu: art. 1728 i 1729).

Wszystkie przytoczone wyżej postanowienia mogą jednak być zmienione przez umowę, np. jeśli w niej biorący w najem zobowiązuje się dokonywać naprawy obciążające normalnie wypuszczającego w najem.

O ile tedy w samej umowie nie ma szczegółowych postanowień, dotyczących napraw, a zatem o ile wchodzą w zastosowanie przytoczone przepisy Kodeksu Cywilnego, to najważniejszem — praktycznie — jest pytanie co należy rozumieć przez „naprawy komornicze“.

Kodeks Napoleona nie zawiera ścisłej definicji „napraw komorniczych“, niemniej jednak w art. 1754 znajduje sie następujące określenie tego pojęcia: „Naprawy komornicze czyli drobne, do których obowiązany jest lokator, jeżeli niema przeciwnego zastrzeżenia, są te, które zwyczaj miejscowy jako takie wskazuje, a między innemi naprawy: palenisk, płyt kominowych i t. d. (n. b. tu wymienia art. 1754 cały szereg tego rodzaju napraw drobnych czyli komorniczych“).

Z powyższego wynika tedy, iż za „naprawy komornicze“ uważać należy te, które art. 1754 Kod. Cyw. wyraźnie wymienia, a oprócz nich wszystkie te drobniejsze naprawy, które wedle konkretnego zwyczaju miejscowego obciążają z reguły (w braku odmiennych zastrzeżeń umownych) lokatorów.

Oczywiście, że należy uwzględniać tylko zwyczaje bezspornie, nie zaś sporadycznie będące w użyciu sposoby postępowania (nie zasługujące na miano „zwyczajów“ w znaczeniu prawnem), a będące tylko chwilowem wyjściem z trudnej sytuacji (zawikłania w stosunkach mieszkaniowych w następstwie wojny i ustawowej ochrony lokatorów).

II. Co się tyczy postępowania zmierzającego do zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa przy konieczności wykonywania tych napraw, które, w myśl tego co wyżej powiedziano, powinienby uskuteczniać właściciel przedmiotu najmu, Prokuratorja Generalna zauważa, że wedle obowiązującego ustawodawstwa (Kodeks Napoleona) lokator nie ma środków bezpośredniego zmuszenia wypuszczającego w najem do dokonania potrzebnych remontów i napraw, gdyż — normalnie — do wykonania remontu w zastępstwie i na rachunek gospodarza, winien zostać upoważniony przez Sąd (art. 1144 Kod. Nap.).

W każdym jednak razie celem zabezpieczenia interesów lokatora (Skarbu Państwa) potrzebne jest uprzednie wezwanie wypuszczającego w najem do dokonania niezbędnego remontu z zagrożeniem, że w przeciwnym razie remont zostanie wykonany na jego koszt, przyczem będzie musiał ponieść odpowiedzialność za szkody i straty wynikłe z niedokonania remontu.

Uprzednie wystosowanie do właściciela takiego wezwania (przez notarjusza lub komornika lub też — przynajmniej — formalnem pismem urzędowem za dowodem doręczenia) przy zakreśleniu odpowiedniego (choćby krótkiego) terminu jest warunkiem niezbędnym dla możności dochodzenia szkód i strat (art. 1142 i 1146).

Ponadto pożądane jest uprzednio stwierdzenie konieczności remontu przez fachową komisję.

W wypadkach, gdy chodzi o znaczniejsze wydatki na rachunek właściciela, jeżeli istnieją uzasadnione obawy, że przesłuchanie świadków, oględziny na miejscu, albo ekspertyza mogą być w przyszłości niewykonalne lub bardzo utrudnione, należy zwrócić się do Prokuratorji Generalnej, celem przeprowadzenia zabezpieczenia dowodów w czasie możliwie szybkim.

III. W końcu zaznacza Prokuratorja Generalna, że jakkolwiek powyższe wskazówki, wysnute z przepisów Kodeksu Napoleona o najmie, odnoszą się przedewszystkiem do lokalów, służących na pomieszczenie urzędów na zasadzie umowy najmu, niemniej winny one być, zdaniem Prokuratorji Generalnej, w braku odmiennych w tym względzie wyrażonych norm w obowiązujących przepisach stosowane także do tych wypadków, gdy zajęcie danego lokalu na pomieszczenie urzędu państwowego nastąpiło na zasadzie rekwizycji (ustawa z 27.II.1919 r. Nr. 29 poz. 498 Dz. U. Rz. P., względnie dalsze w tym przedmiocie wydane.

Za Prezesa Prokuratorji Generalnej:
(—) *Dr. W. Starzyński*
(Kierownik wydziału).

Referent sprawy:
(—) *R. Merson.*

45.

Okólnik

do Panów Starostów w sprawie ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej.

Przeprowadzona przez inspektorów Urzędu Wojewódzkiego rewizja ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej wykazała w wielu wypadkach następujące zaniedbanie i niedokładności, na które zechcą Panowie Starostowie zwrócić uwagę urzędnikom prowadzącym księgi ludności żydowskiej i polecić im przestrzegać, co następuje:

1) ponieważ wobec urzędników stanu cywilnego ludności żydowskiej w charakterze świadków wpisania faktu urodzin, zaślubin lub śmierci występują w większości wypadków jedne i te same osoby („świadkowie zawodowi“) należy na okoliczność tą zwrócić baczną uwagę i zgodnie z art. 6-ym Rozp. Rady Admin. b. Król. Pol. z dn 7. IX. 1830— w każdym poszczególnym wypadku zgłoszenia się świadków, żądać od nich dowodu tożsamości osoby i podania niewątpliwych podstaw uprawniających ich do występowania w charakterze świadków,

2) tak samo należy postępować przy t. zw. „Aktach znania“, przy których przesłuchiwanie rodziców, względnie rodziny immatrykulanta (tki) odbywa się w obecności świadków i naodwrót,

3) w wypadkach t. zw. „dodatkowej immatrykulacji“ należy upewnić się, z jakich przyczyn nastąpiło opóźnienie zgłoszenia immatrykulacji. O ile motywy są nieusprawiedliwiające należy winnych zaniedbania zgłoszenia oddać na drogę sądową z art. 424 k k. Nadmieniam, że również karną odpowiedzialność ponoszą i urzędnicy stanu cywilnego, którzy we właściwym czasie nie wciągną do ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej zgłoszonych im faktów, od których zależą następstwa cywilne — (art. 425 K. K.) — i ścisła ewidencja ruchu ludności,

4) w wypadkach wpisywania do ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej imion zarówno chrześcijańskich, jak i innych., należy uprzednio sprawdzić czy zgłoszone imię zgodne jest z brzmieniem imienia podanem na kartce, będącej wyciągiem z t. zw. „ksiąg zapisowych rabina“. W wyniku sprawdzenia należy zapisać imię w brzmieniu etymologicznem, nadanem przy obrzędzie, a potwierdzonem piśmiennie przez rabina,

5) przy wydawaniu duplikatów aktów stanu cywilnego i wyciągów należy takowe ściśle uzgadniać z oryginałami, szczególnie co do imion i generaljów,

6) oryginały aktów chrztu, ślubu, śmierci należy stale zaopatrywać w podpisy oświadczających i świadków, jak też i urzędnika stanu cywilnego,

7) wszelkie przekreślenia należy omawiać, niedopuszczalne jest popełnione omyłki wyskrobywać lub wycierać.

Polecając powyższe, nadmieniam, że sprawa prowadzenia ksiąg stanu cywilnego ludności żydowskiej należy jak wogóle i wszystkich wyznań do jednych z najważniejszych zadań Państwa w dziedzinie rejestracji naturalnego ruchu ludności, konieczną jest przeto rzeczą, aby obowiązujące w tej dziedzinie przepisy były ściśle przestrzegane, na co też zechcą Panowie Starostowie zwrócić baczną uwagę.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

V.

46.

RUCH SŁUŻBOWY.

I. W Urzędzie Wojewódzkim.

A. Minister Spraw Wewnętrznych mianował Marjana Zbrowskiego prow. urz. VI st. sł.

B. Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych przeniósł na emeryturę inspektora weterynarji — urz. VI st. sł. Stanisława Szczukę.

C. Zmarł dn. 12.IV. 1925 r. urzędnik VII st. sł. Wacław Dziubiński.

II. W Starostwach.

A. Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych zwolnił pow. lekarza weterynarji w Mławie — prow. urz. VII st. sł. Wiktora Lorenca.

B. Wojewoda: a) dopuścił do praktyki administracyjnej Leopolda Kobylińskiego w Star. Przasnyskiem; b) przeniósł prow. urz. VIII st. sł. Jana Burkharda ze Star. Grójeckiego do Sochaczewskiego; c) zwolnił prow. urz. X st. sł. w Star. Nieszawskiem Franciszka Czupryniaka.

C. Zmarł w dniu 26.V. 1925 r. urz. VII st sł. w Skierniewicach Michał Urbański.

VI.

47.

Obwieszczenie o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{423/V}{3}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 782 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo właścicieli posiadłości w Woli Grzybowskiej i okolicach gminy Okuniew powiatu warszawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1215/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 783 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze w Kol. Chodnów."

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 2 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1406/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 784 stowarzyszenie pod nazwą Kółko Rolnicze „Pług" we wsi Kąty".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 2 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1405/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 785 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Jonnem".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 7 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1538/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 786 stowarzyszenie pod nazwą Kółko Rolnicze Małorolnych" (Turza Wielka, gm. Brudzew, pow. Płocki).

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 7 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1700/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 787 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Bledzewie, gm. Białyszewo".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 7 maja 1925 roku, L: B P. $\frac{1600/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 788 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Zawadach, gm. Karniewo".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 7 maja 1925 roku, L: B. P. 1601/1 V, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 789 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Zamościu gm. Sypniewo. pow. Makowskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 7 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1259/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 790 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Łomiankach, gm. Młociny".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 9 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1521/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 792 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Straży Ogniowej Ochotniczej w Zalesiu-Gliżnowie".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 9 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1499/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 793 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Ochotniczej Straży Pożarnej w Wawrzyszewie".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 11 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1621/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 794 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze w Dańkowie (pow. Skierniewicki).

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 11 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1002/V}{2}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 795 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze „Miąse" (gm. Tłuszcz, pow. Radzymiński").

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 11 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1003/V}{2}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 796 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze Jasienica".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 11 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{1695/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 797 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Rolnicze w Mistrzewicach" (gmina Młodzieszyn pow. Sochaczewski).

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 11 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{817/V}{2}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 798 stowarzyszenie pod nazwą „Mińsko-Mazowieckie Towarzystwo Łowieckie i Ochrony Zwierząt".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 12 maja 1925 roku, L: B. P. $\frac{233/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 799 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Gminne Kółko Myśliwskie w Żelechowie", gm. Czersk, pow. Grójecki.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 15 maja 1925 roku, L. B. P. $\frac{1198/V}{1}$, zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków stowarzyszenie pod nazwą „Radjo-Klub w Grodzisku Mazowieckim".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 29 kwietnia 1925 roku, L. PO. 183/2/III zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 16 zrzeszenie pod nazwą „Towarzystwo Wspierania Biednych Niewiast Wychodzących za Mąż" (Ezras-Kałoch) w Piasecznie.

OGŁOSZENIA.

Edykty o zaginionych.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Ciechanowie wzywa wszystkich, którzy posiadają jakie wiadomości o zaginionym Dzilińskim Bronisławie, ur. we wsi Chrostowo, gm. Chojnowo, pow. Praznysz, dn. 8.VI. 1889 r. z ojca Konstantego i Anny z Wyszczelskich zam. przed zaginięciem w Warszawie przy ul. Krochmalnej Nr. 73, z zawodu: robotniku, i którzyby mogli stwierdzic o jego zaginięciu, względnie istnieniu, aby powiadomili wspomnianą powyżej Komendę Uzupełnień w terminie nieprzekraczalnym 3-ch miesięcy, licząc od daty ogłoszenia.

Wymieniony pełnił służbę wojskową w Wołyńskim pułku piechoty i od grudnia 1914 r. nie daje o sobie żadnej wiadomości, prawdopodobnie więc zginął na froncie niemieckim:

Powyższe dane są niezbędne wspomnianej Komendzie, celem przyznania prawa wdowiego

i rodzicielskiego do zaopatrzenia po zaginionym pozostałej żonie Konstancji i córce Halinie Dzilińskiej.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Ciechanowie wzywa wszystkich, którzy posiadają jakie wiadomości po zaginionym Dąbrowskim Ignacym ur. we wsi Kuchary, gm. Ojrzeń, pow. Cechanowskiego dnia 1 lutego 1896 r. z ojca Feliksa i Emilji z Leśniewskich, zamieszkałego przed zaginięciem we wsi Radziwie tejże gminy, z zawodu wyrobniku, i którzyby mogli stwierdzić o jego zaginięciu względnie istnieniu, aby powiadomili Powiatową Komendę Uzupełnień w Ciechanowie w terminie nieprzekraczalnym 3 ch miesięcy, licząc od daty ogłoszenia

Wymieniony pełnił służbę wojskową w 13 pułku piechoty 3-ej kompanji i w dniu 28 sierpnia 1919 r. prawdopodobnie zginął bez wieści na froncie bolszewickim.

Powyższe dane są niezbędne wspomnianej Komendzie, celem przyznania prawa wdowiego i rodzicielskiego do zaopatrzenia po zaginionym pozostałej żonie Helenie Dąbrowskiej i dziecku Genowefie Dąbrowskiej.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Ciechanowie wzywa wszystkich, którzy posiadają jakie wiadomości o zaginionym Franciszku Kowalskim, ur. we wsi Zalesie, gm. Grudusk, pow. Ciechanowskiego dnia 25-III. 1899 z ojca Jana i Katarzyny z Maćkowskich, zamieszkałego przed zaginięciem we wsi Sokołowo, gm. Grudusk, pow. Ciechanowskiego, z zawodu rolniku, i którzyby mogli stwierdzić o jego zaginięciu względnie istnieniu, aby powiadomili wspomnianą Komendę Uzupełnień w terminie nieprzekraczalnym 3 miesięcy, licząc od daty ogłoszenia.

Wymieniony pełnił służbę wojskową w 1 pułku piechoty Leg. 9 kompanji i od czerwca 1920 roku nie daje o sobie żadnej wiadomości, prawdopodobnie więc zginął na froncie bolszewickim.

Powyższe dane są niezbędne wspomnianej Komendzie, celem przyznania prawa wdowiego i rodzicielskiego do zaopatrzenia po zaginionym pozostałej żonie Zofji i synowi Antoniemu Kowalskim.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Ciechanowie wzywa wszystkich, którzy posiadają jakie wiadomości o zaginionym Salwie Ignacym, ur. we wsi Smordzewice, gm. Uniewek, pow. Opoczyńskiego, w roku 1889 syna Antoniego i Elżbiety z Zalewskich, zam. przed zaginięciem we wsi Pawełki, gm. Szczepkowo, pow. Mława, z zawodu wyrobniku, i którzyby mogli stwierdzić o jego zaginięciu względnie istnieniu, aby powiadomili wspomnianą Komendę Uzupełnień w terminie nieprzekraczalnym 3 miesięcy, licząc od daty ogłoszenia.

Wymieniony pełnił służbę wojsk. w VI p. p. b. arm. rosyjskiej i od 1914 r. nie daje o sobie żadnej wiadomości, prawdopodobnie więc zginął na froncie niemieckim pod Działdowem.

Powyższe dane są niezbędne wspomnianej Komendzie, celem przyznania prawa wdowiego i rodzicielskiego do zaopatrzenia po zaginionym pozostałej żonie Stanisławie i dzieciom Marji i Józefowi Salwie.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Ciechanowie wzywa wszystkich, którzy posiadają jakie wiadomości o zaginionym Taraszewskim Stanisławie, ur. we wsi Szydłowo gm. Dębsk, p. Mława dn. 11/II. 1897 r., synie Kazimierza i Anny z Masiaków, zam. przed zaginięciem w Mławie, z zawodu robotniku, i którzyby mogli stwierdzić o jego zaginięciu względnie istnieniu, by powiadomili wspomnianą Komendę Uzupełnień w terminie nieprzekraczalnym 3-ch miesięcy licząc od daty ogłoszenia.

Wymieniony pełnił służbę wojskową w 3 p.p. Leg. 10 kompanji i w dniu 7 lipca 1920 r. dostał się do niewoli bolszewickiej pod wsią Jory, pow. Borysów i od tej daty wszelki ślad o jego istnieniu zaginął.

Powyższe dane są niezbędne wspomnianej Komendzie, celem przyznania prawa wdowiego i rodzicielskiego do zaopatrzenia pozostałej żonie Bronisławie i synowi Tadeuszowi Toraszewskiemu.

Powiatowa Komenda Uzupełnień Płock wzywa wszystkich, którym wiadome są dane o zaginięciu względnie istnieniu Józefa Dziecinnego urodzonego dnia 10 marca 1885 roku we wsi Bielino, pow. Płocki, syn Jakóba i Józefy, żonaty, ostatnio zamieszkały w gm. Ramutówko, pow. Płocki, służył w wojsku rosyjskiem w 269 p. p., aby zawiadomili o tem P. K. U. w Płocku w ciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego. Powyższe dane są konieczne do stwierdzenia stanu zaginienia na skutek prośby żony Marjanny Dziecinnej, zamieszkałej w Stanowie, gm. Ramutówko, pow. Płock, o zaopatrzeniu w myśl Dz. Ustaw. R. P. Nr. 74/24, poz. 739.

Komendant P. K. U. Płock
(—) *Pieczkowski*
podpułkownik.

Płock, dn. 27.V. 1925 r.
l. dz. 808/25 inwal.

Powiatowa Komenda Uzupełnień Płock wzywa wszystkich, którym wiadome są dane o zaginieniu, względnie istnieniu Jakóba Szymańskiego, urodzonego dnia 10 sierpnia 1881 roku we wsi Stanowie, gm. i pow. Płock, syna Andrzeja i Franciszki, ostatnio zam. w gm. Mąkolin, służył ostatnio w wojsk ros. w taborach, aby zawiadomili o tem P. K. U. w Płocku w ciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego.

Powyższe dane są ko ieczne do stwierdzenia stanu zaginienia Jakóba Szymańskiego na skutek prośby żony Franciszki Szymańskiej zamieszkałej w Podlecku, gm. Ramutówko, pow. Płock o zaopatrzeniu w myśl Dz. U. R. P. Nr. 74/24, poz. 739.

Komendant P. K. U. Płock
(—) *Pieczkowski*
Podpułkownik.

Płock, dn. 27.V. 1925 r.
l. d. 809/25 inwal.

---

1) Imię i nazwisko: Antoni Kopeć. 2) Data, rok i miejsce urodzenia: 7.VI. 1886, w. Wenżyczyn, gm. Łukowiec, pow. Mińsk Maz. 3) Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Kajetan i Franciszka, w. Wenżyczyn, gm. Łukowiec, pow. Mińsk Maz. 4) Zawód: Robotnik. 5) Oddział służbowy: 73-i Zapasowy Bataljon 7-a rota. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Stanisława Kopeć. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili P. K. U. Warszawa Powiat, ulica Jagiellońska Nr. 6 Warszawa-Praga, w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia edyktu.
Warszawa, dn. 23.V. 1925 r.
I. dz. 1468/25 inwal.

---

1. Imię i nazwisko: Bolesław Górny. 2) Data rok i miejsce urodzenia: 13.I. 1879, w. Głuchowie, gm. Kobylin, pow. Grójecki. 3) Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Antoni i Łucja, w Głuchowie, gm Kobylin, pow. Grójecki. 4) Zawód: Gospodarz rolny. 5) Oddział służbowy: 1-szy pluton Zapasow. Koni w Rydze. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Anna Górna. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili P. K. U. Warszawa Powiat Ulica Jagiellońska budynek Nr. 6 Warszawa Praga, w przeciągu 3-ch miesiący od daty ogłoszenia edyktu.
Warszawa, dn. 6.V. 1925 r.
I. dz. 1301/25 inwal.

---

1. Imię i nazwisko: Tomasz Chrzanowski. 2. Data, rok i miejsce urodzenia: 15.XII. 1889 r. Wieś Las gm. Zagóźdź pow. Warszawski. 3. Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Andrzej i Katarzyna we wsi Las gm. Zagóźdź, pow. Warszawski. 4) Zawód: robotnik. 5) Oddział służbowy: Lejb Gward. Grenadj., pułk 14, rota Arm. Ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Zofja Chrzanowska. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili tut. P. K. U. Warszawa Powiat. ulica Jagiellońska, budynek Nr. 6 Warszawa Praga, w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia edyktu.

Warszawa, dn. 5.V. 1925 r.
I. dz. 1303/25 inwal.

---

1) Imię i nazwisko: Paweł Jabłoński. 2) Data rok i miejsce urodzenia: 26.XII. 1882 r., Osiek, pow. Garwolin. 3) Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Wojciech i Marjanna, gm. Osiek pow. Garwolin. 4) Zawód: robotnik. 5) Oddział służbowy: 49 p., 2 rota, 9 Bryg. Arm Ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Katarzyna Jabłońska. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili tut. P. K. U. Warszawa Powiat. ulica Jagiellońska, budynek Nr. 6 Warszawa-Praga, w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia edyktu.

Warszawa, dn. 6.V. 1925 r.
I. dz. 1304/25 inwal.

---

1) Imię i nazwisko: Michał Kacprzak. 2) Data, rok i miejsce urodzenia: 16.VIII. 1871 w Białobrzegach, gm. Białobrzegi, pow. Radomski. 3) Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Franciszek i Józefa, wieś i gm. Białobrzegi, pow. Radom. 4) Zawód: robotnik. 5) Oddział służbowy: 24 pułk, 34 Dywizja, 19 drużyna. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Lucja Kacprzak. 7) Stosunek jej do zaginionego. żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili tut. P. K. U. Warszawa Powiat. ulica Jagiellońska budynek Nr. 6, Warszawa-Praga, w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia edyktu.

Warszawa, dn. 12.V. 1925 r.
I. dz. 1371/25 inwal.

Powiatowa Komenda Uzupełnień w Łomży, wzywa wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym Piotrze Malinowskim urodz. w 1901 i którzyby mogli stwierdzić jego zaginięcie, względnie istnienie, aby powiadomili o tem wspomnianą Komendę Uzupełnień w terminie nieprzekraczalnym 3-ch miesięcy, od daty ogłoszenia. Wymieniony pełnił służbę wojskową jako ochotnik ostatnio w 33 p. p.

Powyższe dane są niezbędne celem przyznania zasiłku po zaginionym dla jego ojca Feliksa Malinowskiego.

---

1) Nazwisko i imię: Ciszewski Stanisław, 2) Data i miejsce urodzenia: 1901 — Błonie. 3) Imiona rodziców: Józef i Jadwiga. 4) Miejsce zamieszkania: Przyzórz gm. Sójki, p. Kutno. 5) Oddział macierzysty: 37 p. p. 6) Zawód: robotnik, 7) Nazwisko i imię strony proszącej: Jadwiga Ciszewska. 8) Stosunek strony do zaginionego: matka. 9) Wzywam wszystkie osoby, które posiadają jakiekolwiek wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu lub istnieniu, aby w ciągu 3-ch miesięcy, licząc od dnia ogłoszenia edyktu, zawiadomiły P. K. U. Kutno, z powołaniem się na L. dz. 3234.

Komendant P. K. U.

(—) *Wysocki.*

Pułkownik.

Kutno, dn. 15.V. 1925 r.

---

1) Imię i nazwisko: Stasiak Antoni. 2) Data rok i miejsce urodzenia: 23. X. 1880 r. w Palczewie, gm. Lechanice, pow. Grójecki. 3) Imiona rodziców i miejsce zamieszkania: Michał i Marjanna Palczew, gm. Lechanice, pow. Grójecki. 4) Zawód: robotnik. 5) Oddział służbowy: 32 Syberyjski p. arm. ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Stasiak Juljanna. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili tut. P. K. U. Warszawa Powiat, ulica Jagiellońska budynek Nr. 6 Warszawa-Praga, w przeciągu 3-ch miesięcy od daty ogłoszenia edyktu.

Warszawa, dn. 16. V. 1925 r.
L. dz. 1377/25 Inwal.

---

1) Imię i nazwisko zaginionego: Jaworski Jan. 2) Data i miejsce urodzenia: 7. III. 1887 r. wieś Zawady, gmina i pow. Radzymin, woj. Warszawskie. 3) Imiona rodziców i miejsce ich zamieszkania: Franciszek i Ewa zamieszkują tamże. 4) Zawód: robotnik. 5) Oddział służbowy: b. szeregowiec armji rosyjskiej. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Zofja Jaworska. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie jego istnieniu, aby o nim zawiadomili tut. P. K. U. Mińsk-Mazowiecki w przeciągu 3-ch miesięcy od ogłoszenia edyktu.

W z. Komendanta P. K. U.
(—) *Kożuchowski.*
Porucznik.

Warszawa, dn. 27. V. 1925 r.
L. dz. 429/II.

---

1) Imię i nazwisko zaginionego: Dymiszkiewicz Wacław. 2) Data i miejsce urodzenia: 1894, w Warszawie-Praga. 3) Imiona rodziców i miejsce ich zamieszkania: Tomasz i Wiktorja zam. w Wołominie, pow. Radzymin, woj. Warszawskie. 4) Zawód: stolarz. 5) Oddział służbowy: 2 Sofijski p. p. arm. ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Sabina Dymiszkiewicz. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie o jego istnieniu, aby o nim zawiadomili P. K. U. Mińsk-Mazowiecki w przeciągu 3-ch miesięcy od ogłoszenia edyktu.

W z. Komendanta P. K. U.
(—) *Kożuchowski.*
Porucznik.

Mińsk-Mazowiecki, dn. 27. V. 1925 r.
L. dz. 168/II 1925 r.

---

1) Imię i nazwisko: Klukowski Ignacy. 2) Data i miejsce urodzenia: 19. VII. 1884 r. w mieście Kałuszynie, pow. Mińsk-Mazowiecki, woj. Warszawskie. 3) Imiona rodziców i miejsce ich zamieszkania: Józef i Katarzyna zamieszkali tamże. 4) Zawód: szewc. 5) Oddział służbowy: 115 Jarosławska Drużyna arm. ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Józefa Klukowska. 7) Stosunek jej do zaginionego: żona zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie jego istnieniu, aby o nim zawiadomili P. K. U. Mińsk-Mazowiecki w przeciągu 3-ch miesięcy od ogłoszenia edyktu.

W z. Komendanta P. K. U.
(—) *Kożuchowski.*
Porucznik.

Mińsk-Mazowiecki, dn. 27/V. 1925 r.
L. dz. 2723/II.

---

1) Imię i nazwisko: Roman Panek. 2) Data i miejsce urodzenia: 19. I. 1890 r. w mieście Kałuszynie, pow. Mińsk-Mazowiecki, woj. Warszawskie. 3) Imiona rodziców i miejsce ich zamieszkania: Jan i Józefa zamieszkali tamże. 4) Zawód organista. 5) Oddział służbowy: 4 Koporski p. p. arm. ros. 6) Imię i nazwisko strony proszącej: Jan Panek. 7) Stosunek jej do zaginionego: ojciec zaginionego. 8) Uwaga: Wzywa się wszystkich, którzy posiadają wiadomości o zaginionym, mogące świadczyć o jego zaginieniu, względnie jego istnieniu, aby o nim zawiadomili P. K. U. Mińsk-Mazowiecki w przeciągu 3-ch miesięcy od ogłoszenia edyktu.

W z. Komendanta P. K. U.
(—) *Kożuchowski.*
Porucznik.

Mińsk-Mazowiecki, dn. 27. V. 1925 r.
L. dz. 3908/II.

Józef Brudnicki, notarjusz przy Sądzie Okręgowym w Płocku, obwieszcza, że zostały otwarte postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Janie Popieszu, współwłaścicielu dóbr Zawidz Mały D. pow. sierpskiego.

2) Marjannie z Pawłowskich Błaszczykowej vel Błaszczakowej, wierzycielce sumy 4.500 rubli i ewikcji 500 rubli, zabezpieczonych na dobrach Kochowie lit. A pow. lipnowskiego.

3) Janie Jankowskim, współwłaścicielu dóbr Mohowo i Wincentowo pow. lipnowskiego.

4) Franciszku Kopera, współwłaścicielu dóbr Węgrzynówek, pow. płockiego.

5) Klemensie Szemplińskim, współwłaścicielu dóbr Cybulino pow. płockiego.

6) Marcinie Ziółkowskim, właścicielu nieruchomości płockiej Nr. 368 A.

7) Konstancji Pełka vel Pełkowskiej, współwłaścicielce nieruchomości płockiej Nr. 449.

Termin do zamknięcia powyższych postępowań spadkowych został naznaczony w kancelarji notarjusza Brudnickiego w Płocku na dzień 21-go grudnia 1925 roku.

Notarjusz przy Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Płocku, Eugenjusz Płoski, obwieszcza, że toczą się postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Bronisławie Przybojewskiej, wierzycielce sumy 6.000 rubli i prawa do otrzymania wynagro-

dzenia propinacyjnego, zabezpieczonych na dobrach Chociszewo pow. płońskiego.

2) Antonim Czesławie (2 imion) Borzuchowskim, wierzycielu sumy 160.000 marek i ewikcji 80.000 marek na dobrach Biskupino i Ośmiałowo pow. lipnowskiego.

3) Maurycym Wildenbergu, wierzycielu ewikcji 25.000 rubli, zabezpieczonej na płockiej nieruchomości Nr. Nr. 40, 41 i 42.

4) Bolesławie Wyganowskim, wierzycielu ewikcji 80.000 marek na dobrach Rusinowo pow. rypińskiego.

5) Kazimierzu Góreckim, wierzycielu sumy 200.000 marek i ewikcji 20.000 marek, zabezpieczonych na dobrach Rusinowo pow. rypińskiego.

Termin zamknięcia postępowania spadkowego wyznaczony został na 9 grudnia 1925 roku, w którym to dniu osoby zainteresowane, pod skutkami prekluzji, winny zgłosić swe prawa w kancelarji wspomnianego notarjusza, Eugenjusza Płoskiego.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Stefan Szutowski, zam. przy ul. Złotej Nr. 83 w Warszawie, obwieszcza, że na żądanie Pinkusa Wolfsona i na mocy tytułu wykonawczego Sądu Okręgowego w Warszawie z dn. 10 grudnia 1924 roku za Nr. 5692 w dniu 15 lipca 1925 r. od godz. 10 rano w gmachu Sądu Okręgowego w Warszawie odbędzie się sprzedaż przez publiczną licytację nieruchomości w drodze działów, nie mającej urządzonej hipoteki w osadzie Tarczynie, gminy Komorniki, pow. grójeckiego, przy ul. Przyrynek, oznaczonej Nr. Nr. 66 i 67, należącej do współwłaścicieli: 1) Pinkusa Wolfsona; 2) Antoniego Swiderskiego; 3) Heleny Słowik; 4) Józefa Słowika, jako głównego opiekuna nieletnich: a) Aleksandra, b) Stefanji, c) Marjanny, d) Piotra Swiderskich, dzieci, pozostałych po zmarłym Piotrze Swiderskim; 5) Józefy Olszewskiej, jako matki i opiekunki nieletnich: a) Teofila, b) Feliksa, c) Elżbiety Olszewskich. 6) Anny Olszewskiej; 7) Walerji Hankiewicz; składającej się z placu, przestrzeni około 150 prętów, na którym znajdują się: frontowy murowany dom parterowy z facjatami, dwie oficyny parterowe murowane, chlewy drewniane i studnia, łączki około 75 prętów i ogródek niezadrzewiony około jednego morga 300 prentowego i inn. przynależności szczegółowo wskazane w opisie, sporządzonym 2 lutego 1925 r. przez komornika przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Walentego Kabasę, zam. w Grójcu.

Powyższa nieruchomość urządzonej hipoteki nie ma, podlega sprzedaży w drodze działów w komplecie, podług wskazanego wyżej opisu z dnia 26 lutego 1925 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 5.555 zł. 55 gr.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucję 556 zł.

Warunki licytacyjne i dokumenty, odnoszące się do sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Wydz. X Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Leonard Parnowski, przy ul. Chmielnej nr. 11 zamieszkały, ogłasza, że na pokrycie należności Zbigniewa Malewicza, w sumie 29.442 złotych 20 groszy z $^0/_0$ i kosztami, w dniu 5 października 1925 roku od godziny 10 zrana, w sali posiedzeń Wydziału Cywiinego Sądu Okręgowego w Warszawie przy ul. Miodowej Nr. 15, dokonana zostanie sprzedaż przez licytację publiczną nieruchomości warszawskiej, należącej do Arona Bialera, oznaczonej Nr. hypotecznym 2239, położonej przy ul. Nalewki Nr. 11, terytorjalnie w 18 Okręgu Sądu Pokoju i IV Komisarjacie policyjnym m. Warszawy, składającej się z placu dziedzicznego, ogólnej przestrzeni, według wykazu hypotecznego $6835^1/_4$ łokci kwadratowych, domu frontowego przy ulicy Nalewki, murowanego, pod blachą cynkową, trzypiętrowego, w pierwszem podwórzu lewej, prawej i poprzecznej murowanych oficyn, w drugiem podwórzu dwóch z prawej i jednego z lewej strony budynków parterowych, oraz innych części składowych, należących do nieruchomości, a szczegółowo opisanych w protokóle zajęcia, w dniu 27 listopada 1924 roku sporządzonym. Nieruchomość powyższą, nie będącą w zastawie, urządzoną ma samodzielną księgę hipoteczną, znajdującą się na przechowaniu w wydziale hypotecznym miejskim Sądu Okręgowego w Warszawie, obciążona pożyczką Towarzystwa Kredytowego Miejskiego w Warszawie na 63.800 rubli i 195.560 marek, oraz prywatnemi długami i kaucjami na 96.250 rubli, 91.853 złote 7 groszy i 7.000 dolarów i sprzedaje się w całym komplecie podług wzmiankowanego protokółu opisu. Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 677.706 złotych; życzący przyjąć udział w licytacji winien złożyć komornikowi przed licytacją wadjum w ilości 67.771 złotych, z wyjątkiem osób i instytucji w art. 1156^3 U. P. C. wyszczególnionych. Warunki sprzedaży są dostępne dla przejrzenia w kancelarji Wydziału I Cywilnego w Warszawie w godzinach biurowych.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Leonard Parnowski, przy ulicy Chmielnej Nr. 11 zamieszkały, ogłasza, że na pokrycie należności Zbigniewa Malewicza w sumie 33.000 złotych z proc. i kosztami, w dniu 5 października 1925 roku od godziny 10 zrana, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ul. Miodowej Nr. 15, dokonana zostanie sprzedaż, przez licytację publiczną, nieruchomości warszawskiej należącej do Arona Bialera, oznaczonej Nr. hipotecznym 2239 a, położonej przy ul. Dzikiej Nr. 6, terytorjalnie w 18 Okręgu Sądu Pokoju i IV Komisarjacie policyjnym m. Warszawy, składającej się z placu dziedzicznego, ogólnej przestrzeni, wedle wykazu hipotecznego 6.500 łokci kwadratowych, domu frontowego przy ulicy Dzikiej, murowanego, pod blachą cynkową, trzypiętrowego, prawej, lewej i poprzecznej trzypiętrowych oficyn i innych części składowych, należących do nieruchomości, a szczegółowo opisanych w protokóle zajęcia, w dniu 27 listopada 1924 r. sporządzonym Nieruchomość powyższa, nie będąca w zastawie, urządzoną ma samodzielną

księgę hipoteczną, znajdującą się na przechowaniu w Wydziale Hipotecznym miejskim Sądu Okręgowego w Warszawie, obciążona pożyczką Towarzystwa Kredytowego Miejskiego na 75.000 rubli i 207.360 marek, oraz prywatnemi długami i kaucjami na 113.850 rubli, 91.902 złote i 7.000 dolarów i sprzedaje się w całym komplecie, podług wzmiankowanego wyżej protokółu opisu. Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 424.434 złotych; życzący przyjąć udział w licytacji winien złożyć komornikowi przed rozpoczęciem przetargu wadjum w ilości 42 444 złote, z wyłączeniem osób i instytucji, w art. 1156[3] U. P, C. wyszczególnionych. Warunki sprzedaży są dostępne dla przejrzenia w kancelarji Wydziału I Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie w godzinach biurowych.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dn. 16 czerwca 1925 r. od godz. 10 zrana w domu Nr. 6 przy ul. Środkowej odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości należących do Andrzeja Czystiakowa, nieobecnego, składających się z mebli i inn. ocenionych na 1299 zł. 90 gr.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Zdzisław Krotki zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dn. 18 czerwca 1925 r. od godz. 10 zrana w domu Nr. 6 przy ul. Środkowej odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości należących do Michała Łagadowskiego nieobecnego, składających się z mebli i inn ocenionych na 553 zł. 50 gr.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dn. 9 czerwca 1925 r. od godz. 10 zrana w domu Nr. 6 przy ul. Środkowej odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości, należących do Małki Szejnberg, nieobecnej, składających się z mebli, bronzów i inn., ocenionych na 7756 zł. 50 gr.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Komornik do spraw spadkowych przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Zdzisław Krotki, zamieszkały w Warszawie, przy ul. Ceglanej 9, na zasadzie 1030 art. Post. cywiln. ogłasza, że w dn. 12 czerwca 1925 r. od godz. 10 zrana w domu Nr. 1 przy ul. Osolińskich, a następnie przy ul. Inżynierskiej Nr. 3 odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości pozostałych po zmarłym Majerze Symsze Kapłańskim, składających się z garderoby i udziału w firmie „Polska Spółka Kinematograficzna „Lech-filma", ocenionych na 2172 zł. 50 gr.

Spis rzeczy i ich szacunek przejrzane być mogą w dzień licytacji.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Siemnowo, gminy Piaski, pow. włocławskiego, jako najniszej jednostce administracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 lutego 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Nowa-wieś, gminy Ojrzeń, pow. ciechanowskiego, jako najniższej jednostce administracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 lutego 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Rzeszotary Zawady, gminy Rościszewo, pow. sierpskiego, jako najniższej jednostce administracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 lutego 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Długołęka-Wielka, gminy Bartołdy, pow. Ciechanowskiego, jako najniższej jednostce administracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 lutego 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Kawęczyn, gminy Komorniki, pow. Grójeckiego, jako najniższej jednostce administracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 marca 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Lesznowola, gminy Kobylin, pow. Grójeckiego, jako najniższej jednostce administracyjnej zostało objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 marca 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdujące się w obrębie wsi Szwejki-Małe, gm. Stara Wieś, Szwejki Małe, gm. Marjanów i fol. Szwejki-Małe, pow. Rawskiego, jako najniższych jednostek administracyjnych zostały oblęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 marca 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty, znajdującą się w obrębie wsi Jeże, gminy Słupsk, pow. Mławskiego, jako najniższej jednostce admininistracyjnej zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 marca 1925 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Warszawie podaje do wiadomości, że wszystkie grunty znajdujące się w obrębie wsi Zawady-Ponikiew, gminy Perzanowo, pow. Makowskiego, jako najniższej jednostce administracyjnej, zostały objęte scaleniem stosownie do orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 5 marca 1925 r.

Zgubiono legitymację nauczycielską Nr. 25410, wydaną przez Inspektorat Szkolny w Warszawie na imię Jana Młodzińskiego.

Skradziono legitymację służbową Nr. 23461, wystawioną przez Inspektorat Szkolny w Płońsku na imię Edmunda Wintera.

Zgubiono legitymację nauczycielską Anny Kowalskiej, wydaną przez Kuratorjum Szkolne Warszawskie za Nr. 6518.

Zgubiono legitymację służbową, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkoln. Warszawskiego na imie Amalji Beiglowej, nauczycielki szkoły powszechnej w Radzyminie.

Zgubiono legitymację służbową Nr. 8371 na imię Jadwigi Jagiellakówny, naucz. szkoły powszechnej, wystawioną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego.

Zgubiono legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum Okręgu ·Warszawskiego oraz dekret nominacyjny na imię Marty Koperskiej, nauczycielki szk. powsz. w Borkowie.

Zgubiono legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum Szkolne Okręgu Lubelskiego na imię Janiny Plejznerowskiej.

Zgubiono legitymację nauczycielską Nr. 5007, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Białostockiego na imię Jana Ruska.

Zgubiono legitymację nauczycielską wydaną przez Min. Wyzn. Rel. i O. P. na imię Zofji Lubosiewiczówny.

Skradziono legitymację naucz. Nr. 176 wydaną przez Kuratorjum O. Szk. Warsz. na imię Adeli Molter.

Zgubiono legitymację służbową Nr. 1954b, wydaną przez Komendę P. P. Okręgu I Warszawskiego, na imię st. post. sł. śl. Jana Olczaka.

Unieważnia się zgubione tymczasowe zaświadczenie demobilizacyjne, wystawione przez P. K. U. w Zamościu — na nazwisko Józefa Siedleckiego, syna Marcina i Joanny (nieżyjących) ur. w roku 1901, szeregowca 21 pułku ułanów nadwiślańkich w Równem.

Zgubiono legitymację służbową, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego, na imię Janiny Kowalewskiej, nauczycielki szkoły powszechnej.

Zgubiono legitymację służbową Nr. 1986, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego, na imię Anieli Gołębiowskiej, nauczycielki szkoły powszechnej.

Zgubioną okrągłą pieczęć urzędową Urzędu gminnego gminy Boguszyce, p-tu nieszawskiego z napisem „Wójt gminy Boguszyce“ i z herbem Rzeczypospolitej Polskiej pośrodku.

Zgubiono legitymację nauczycielską, wydaną przez Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. Nr. 25104, na imię Felicji Pudłowskiej.

DRUKARNIA POLICYJNA, WARSZAWA, UL. DŁUGA Nr. 38. TEL. 511-25.—114/70. 2.VII.25.